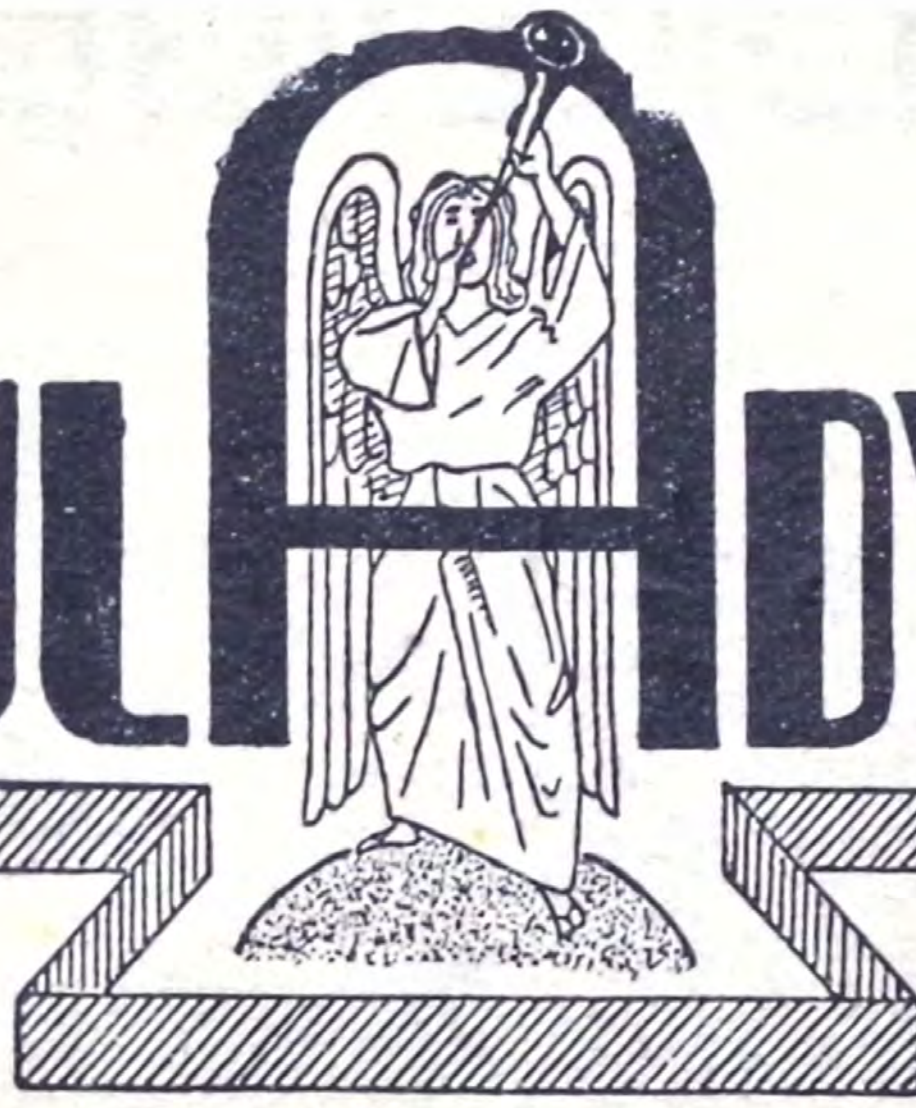

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXI Nr. 3—4

MARTIE — APRILIE 1953

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

La moartea marelui stegar al Păcii

„Plângeți cu cei ce plâng”.
Rom. 12,15 u.p

Popoarele Uniunii Sovietice încearcă astăzi o mare durere. Conducătorul lor iubit, Iosif Visarionovici Stalin, Președintele Consiliului de Miniștri, a încetat din viață în ziua de 5 Martie a.c. Moartea acestui bărbat de frunte constituie o mare pierdere nu numai pentru popoarele Uniunii Sovietice, ci și pentru oamenii muncii de pretutindeni, care neînterupt, au avut în Iosif Visarionovici Stalin un prieten statornic și un sprijinitor devotat. Meritele lui îl pun alături de cei mai mari luptători pentru binele omenirii. Împreună cu Lenin, I. V. Stalin a întemeiat primul stat socialist, cel mai puternic stat din lume, luând în mână sa frânele conducerii după moartea lui Lenin, el a continuat opera de construire a socialismului în Uniunea Sovietică. Numele lui mai este legat și de victoria forțelor Uniunii Sovietice asupra armatelor hitleriste coto-pitoare. Genial conducător de oști, el a condus în timpul celui de al doilea război mondial armatele sovietice la biruință. Victoria câștigată împotriva coto-pitorilor hitleriști, a scăpat omenirea de barbaria fascistă. Tot timpul vieții lui, I. V. Stalin a fost călăuzit de ideea păcii și prietenia între popoare. Pentru această idee, el a militat neînterupt, neprecupețind nimic. Mișcarea mondială pentru apărarea păcii care astăzi a luat o amploare atât de mare, este inspirată și își trage uriașa sa forță din mărețele

idei staliniste. Oamenii cinstiți din lumea întreagă vor păstra de-apururi vie în memoria lor amintirea acestui bărbat de frunte.

Numele lui Iosif Visarionovici Stalin este scump și poporului nostru. Moartea lui a zguduit profund poporul nostru și i-a îndoliat inimile. Toți oamenii cinstiți din Țara noastră, împărtășesc astăzi nemărginita durere pe care o încearcă astăzi poporul sovietic prin pierderea celui mai de frunte fiu al său. I. V. Stalin a fost un prieten sincer și devotat al poporului nostru. Poporul român nu poate uita niciodată ajutorul frățesc pe care în clipele cele mai grele l-a primit din partea Uniunii Sovietice și din partea lui I. V. Stalin personal. Datorită biruinței istorice a armatelor sovietice, conduse de el, împotriva coto-pitorilor fasciști, poporul nostru — ca și alte popoare — a putut deveni liber. Odată cu memorabila zi de 23 August 1944, nu numai că Țara noastră a fost liberată, dar noi credincioșii adventiști de ziua a șaptea, care până aci am fost crunt persecutați, am dobândit deplina libertate de manifestare religioasă. Odată cu această memorabilă zi, adventiștii care zăceau în închisori au fost eliberați, iar Casele de Rugăciune au fost redeschise.

După 23 August 1944 poporul român a dobândit posibilitatea de a-și lua soarta în propriile mâini și de a-și zidi o viață nouă, liberă și fericită. De

aceea oameni muncii din Țara noastră nutresc în inimile lor o recunoștință vie lui I. V. Stalin.

Numele lui I. V. Stalin mai este scump poporului nostru — după cum dealtfel scump este tuturor popoarelor iubitoare de pace — și pentru faptul că a stat necontenit în fruntea luptei pentru pace. Stegar neînfricat al păcii, el a fost mereu în fruntea marelui front al partizanilor păcii, apărând viața pașnică a tuturor oamenilor împotriva celor ce uneltesc războaiele aducătoare de moarte, praf și ruină.

Oamenii religiei din Țara noastră, care sprijină munca de înflorire a Patriei și care iubesc pacea, împărtășesc în totul durerea pe care o încearcă astăzi popoarele sovietice în clipa morții celui mai dărz și neînfricat luptător pentru cauza păcii. Din această nemărginită durere care umple astăzi inimile tuturor credincioșilor din Țara noastră, izvorăște hotărârea de a înmulți pe viitor strădaniile lor în slujba păcii și de a se devota tot mai mult muncii constructive, menite să aducă prosperitatea și fericirea R.P.R.

În aceste momente de grea încercare pentru popoarele prietene sovietice, împreună cu toate sufletele doritoare de bine, închinăm și noi un gând de pioasă recunoștință celui care a fost și va rămâne neșters în amintirea noastră: Iosif Visarionovici Stalin.

1645-1

FALȘI INVĂȚĂTORI RELIGIOȘI

6 Iunie 1953

1. Cine a hotărât ca Pavel să fie apostol al lui Isus Hristos? 1 Tim. 1,1.
2. Cui scrie apostolul Pavel această epistolă a sa? 1 Tim. 1,2 pr.p.
3. Cine era acest Timotei și cum era el cunoscut de frați? Fapte 16,1,2.
4. Ce legătură spirituală exista între Pavel și Timotei? 1 Tim. 1,2 p.d.
Legătura lui Pavel față de Timotei este un exemplu al acelei minunate prietenii dintre un om bătrân și un tânăr în care unul este completarea celuilalt. El era râvnitor și credincios, însă câteodată dădea semne de timiditate și apostolul veghea asupra lui cu un interes plin de iubire.
Pavel iubea pe Timotei, „adevăratul meu copil în credință”. Deseori marele apostol lua pe tânărul ucenic și-l întreba despre istoria biblică. În lucrarea sa, Timotei a căutat continuu sfatul și îndrumarea lui Pavel. Spiritul Sfânt a găsit în el o persoană care putea fi aranjată și modelată ca un templu în care să locuiască Cel divin.
5. Cu ce urare își deschide apostolul epistola sa? 1 Tim. 1,2 u.p.
6. Ce rugăminți adresează apostolul lui Timotei și cu ce scop? Tim. 1,3,4.
Din cuvintele apostolului rezultă că erau unii în biserică din Efes, care se țineau de basme și învățau pe credincioși altă învățătură religioasă, ceea ce da naștere mai mult la certuri de vorbe decât la înaintarea lucrării. Înțelegem de aci că credincioșii nu trebuie să învețe altă învățătură religioasă decât aceea pe care o găsim în Sf. Scriptură; de asemenea ei nu se vor ține nici de basme care nu sunt decât închipuirii omenești și nici nu vor îngădui să ia naștere între ei certuri de vorbe. Ei vor trăi în pace și deplină armonie unii cu alții.
7. Ce spune Scriptura că este ținta poruncii? 1 Tim. 1,5 pr.p.
Ținta urmărită de Dumnezeu prin darea legii Sale era ca credinciosul să iubească pe Dumnezeu din toată inima sa și pe aproapele său ca pe sine însuși. În versetele următoare Pavel accentuează gândul acesta, arătând că ținta lui Dumnezeu este ca, atât prin legea Sa divină, cât și prin harul Său abundant să măntuiască pe oricare dorește viața veșnică.
8. De unde poate veni o iubire curată? 1 Tim. 1,5 u.p.
Dacă inima noastră nu este curată, dacă cugetele noastre nu sunt cugete curate și bune și dacă credința noastră este prefăcută, iubirea noastră nu va fi niciodată a cea iubire care să ne facă plăcuți lui Dumnezeu. Iubirea cea curată poate isvorî numai dintr-o inimă curată.
9. Ce este spus despre cel care s'au depărtat dela „poruncă”? 1 Tim. 1,6.
10. Care era adevărata stare a acestor fel de ambițioși? 1 Tim. 1,7.
11. Cum se exprimă apostolul Pavel despre legea divină? 1 Tim. 1,8.

BOGĂȚIA HARULUI LUI HRISTOS

13 Iunie 1953

1. Pentru cine este făcută legea divin? 1 Tim. 1,9,10.
2. Potrivit cărei Evanghelii învăța Pavel aceste lucruri? 1 Tim. 1,11.
Pavel lua seama asupra sa ca nu cumva să micșoreze valoarea legii morale. Bine înțeleasă, ea era de cel mai mare folos ca o înfrânare a făcătorilor de rele. Astfel el predica, potrivit Evangheliei care îi fusese încredințată grijei sale. Aceasta este o parte din învățătura creștină.
3. Pentru care lucru mulțumea apostolul? 1 Tim. 1,12,13.
Desigur, gândul la Evanghelia încredințată lui (v. 11) a condus pe apostol la cugete pline de recunoștință față de Domnul Isus Hristos. Propria sa viață este o dovadă a puterii Evangheliei pe care el o propovăduia.
4. Ce aduce cu sine, pentru credincios, bogăția harului lui Hristos? 1 Tim. 1,14.
5. Care cuvânt, spune apostolul, că este cu totul vrednic de primit? 1 Tim. 1,15 pr.p.
6. Comparându-se cu alții, ce zice apostolul Pavel despre sine? 1 Tim. 1,15 u.p.
Cât de mult a pătruns apostolul Pavel înțelesul învățăturii Domnului Hristos despre umilință. Nicio îndreptățire de sine nu se vede la marele apostol al Neamurilor, ci în ultima epistolă pe care o scrie înainte de a sfârși viața sa, el nu se sfiște să zică despre sine că este cel dintâi dintre păcătoși.
7. Care este motivul arătat de apostol datorită căruia el a căpătat îndurare? 1 Tim. 1,16.
Apostolul isbucnește în expresii de mulțumiri din inimă față de Dumnezeu, pentru harul abundant care biruie cerbicia lui. Acum Hristos era obiectul cel iubit al întregii sale predări. El fusese un hulitor, un prigonitor față de semenii săi, nedrept, obraznic, plin de o îngâmfată mândrie.
El simțea că fusese cel mai mare dintre păcătoși, fiindcă el păcătuisese contra unei cunoștințe și ocazii mult mai mari decât a altora. Numai atunci când noi, credincioșii, vedem pe Dumnezeu, ne cunoaștem pe noi.
8. Cu ce cuvinte de închinare față de veșnicul Dumnezeu încheie apostolul cele spuse în legătură cu experiența sa? 1 Tim. 1,17.
9. Pe ce se întemeia chemarea lui Timotei? 1 Tim. 1,18.
10. Ce trebuia să facă Timotei în sfânta sa chemare? 1 Tim. 1,19 pr.p.
11. Pierzând curățenia cugetului lor, ce au făcut unii, dintre care doi amintiți pe nume? 1 Tim. 1,19 u.p. 20.
În 2 Tim. 2,17,18 Imineu este amintit tot ca un învățător eretic. Una din învățăturile sale rătăcite era aceea că „a și venit învierea”. Despre Alexandru nu se cunoaște nimic, afară

că ar fi același cu „Alexandru căldărarul”, amintit tot de Pavel în 2 Tim. 4,14, unde se arată că el i-a făcut mult rău.

12. Ce ar putea primejdiu viza noastră de credință? 1. Cor. 10,12.

Cel încrezut în sine este pe jumătate căzut. Cel care umblă în lumină și păstrează o vie legătură a sa cu Dumnezeu, nu este în primejdie de apostazie.

PRIN HRISTOS, LA DUMNEZEU

20 Iunie 1953

1. Ce este îndemnat credinciosul să facă? 1 Tim. 2, 1 pr.p.

Termenul al patrulea „mulțumiri” arată tocmai ceea ce nu ar trebui să lipsească din niciuna din rugăciunile și consacrările noastre, și anume: recunoștință pentru îndurările primite.

2. Pentru cine să se roage cel credincios? 1 Tim. 2,1. u.p.

Cel credincios va păstra o vie legătură cu Dumnezeu, prin rugăciune. El se va ruga pentru el însuși, pentru familia sa, pentru biserică și conducerea ei.

3. Pentru cine, precizează apostolul Pavel, să se facă rugăciuni în mod deosebit? 1 Tim. 2,2 pr. p.

Potrivit învățăturii Sfințelor Scripturi, credinciosul crede, că în lumea aceasta Dumnezeu a dat cărmuitorilor țării puterea de a governa. „Stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu” (Rom. 13,1). Tocmai pentru că acest lucru îl spune Cuvântul Sf. Scripturi, credinciosul este întotdeauna gata să respecte autoritatea de stat „nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului”, luminat de Cuvântul lui Dumnezeu. În îndemnul său, apostolul Pavel precizează fără pic de șovăire ca credinciosul să înalțe rugăciuni, „pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii”.

4. Ce vor însemna aceste rugăciuni în viața celor credincioși? 1 Tim. 2,2 u.p.

Pentru ca să poată dăinui pacea și liniștea, care să îngăduie o viață de evlavie și cinste, este un motiv bun și potrivit ca fiecare credincios să se roage lui Dumnezeu pentru cărmuitorii țării în a căror mână a fost pusă o așa mare putere pământească. Credinciosul crede că Dumnezeu poate lucra mult în această privință prin Duhul Său cel Sfânt, de aceea el nici nu încețază să înalțe rugăciuni pentru pacălumi care nu poate fi decât binefăcătoare pentru fiecare din noi.

5. Ce sfat asemănător era dat, în vechime, prin prorocul Ieremia? Ier. 29,7.

„Urmăriți binele cetății... și rugați-vă pentru ea”. Dacă acest sfat era potrivit pentru poporul ales din vechime, care în acele timpuri se găsea în robie în țara pentru care erau îndemnați să se roage, cu atât mai mult este el potrivit pentru noi, care din mila lui

Dumnezeu, ne găsim în propria noastră țară în care ne-am născut și crescut, și în mijlocul familiei și rudelor noastre dragi.

6. Cum privește Dumnezeu la o viață trăită cu evlavie și în pace? 1 Tim. 2,3.

7. Care este voia lui Dumnezeu? 1 Tim. 2,4.

8. Cum poate veni credinciosul la Dumnezeu? 1 Tim. 2,5 pr. p.

Numai prin Isus putem veni, în rugăciune, la Părintele nostru ceresc. „Dacă păcătuiește cineva avem un Mijlocitor la Tatăl”, Mijlocirea Sa este aceea a unui corp străpuns și zdrobit a unei vieți nepătate. Mâinile rănite, coasta împunsă, picioarele sfărâmate, mijlocesc pentru omul căzut, a cărui mântuire a fost răscumpărată cu prețul cel mare al vieții Fiului lui Dumnezeu.

9. Spre a deveni mijlocitor „între Dumnezeu și oameni”, ce natură a luat Isus Hristos asupra Sa? 1 Tim. 2,5 u.p.

Deși Isus Hristos a trecut în ceruri, totuși există un lanț viu care leagă pe credincioșii Săi de inima Lui plină de iubire fără margini. El niciodată nu uită că este reprezentantul nostru și că poartă natura noastră.

10. Pentru care motiv S'a jertfit Isus Hristos? 1 Tim. 2,6.

11. Ce spune, în mod hotărât, apostolul Pavel cu privire la chemarea sa? 1 Tim. 2,7.

CUM SĂ VENIM LA RUGĂCIUNE 27 Iunie 1953

1. Care este voia lui Dumnezeu cu privire la felul cum să înalțe credincioșii rugăciunile lor? 1 Tim. 2,8.

În vechime, Iudeii aveau obiceiul să ridice mâinile spre cer nu numai atunci când făceau un vot solemn, sau când binecuvântau, ci chiar și când se rugau. Când venim în rugăciune la Dumnezeu, important este nu atât poziția, cât starea inimii celui care se roagă. A ridica „spre cer mâini curate” înseamnă a avea o inimă sfințită prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, în care nu locuiește nici îndoială nici mânia sau altceva de felul acesta.

2. Cum se cade femeilor să vină înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune? 1 Tim. 2,9.

Mulți privesc asupra acestor porunci ca fiind prea învechite spre a mai fi demne de luat în seamă. Dar Cel care le dădu ucenicilor își dădu seama de primejdiile iubirii după îmbrăcămîntea din vremurile noastre, și ne trimite evertizarea. Vom lua noi seama la ea? Moda se schimbă mereu, și surorile o urmează în mersul ei, fără să ia seama la timp și la bani.

3. Ce fel de podoabe se potrivesc femeilor evlavioase? 1 Tim. 2,10.

Multe din surorile noastre sunt persoane cu însușiri bune, și dacă talentele lor ar fi folosite spre mărirea lui Dumnezeu, ele ar avea succes în lucrarea pentru Hristos. Dumnezeu ar fi foarte bucuros să vadă pe surorile noastre îmbrăcate în veșminte curate și simple, și angajate cu multă râvnă în sfânta lucrare a Domnului.

4. Ce îndrumare asemănătoare este

dată prin apostolul Petru? 1 Petru 3,1-4.

5. În ce spirit este îndemnată să învețe femeia credincioasă? 1 Tim. 2,11.

6. Este potrivit ca soția să se ridice mai pre sus de soțul ei? 1 Tim. 2,12 u.p.

Spiritul manifestat de Hristos față de noi este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste, unul față de altul. După cum ne-a iubit și Hristos „umblați în iubire”. Nici soțul, nici soția nu ar trebui să încerce să exercite asupra celuilalt o influență arbitrară. Nu căuta să faci pe celălalt să se supună dorințelor tale. Nu poți face aceasta fără a pierde iubirea celuilalt. Fii blând, răbdător și curtenitor. Căldura adevăratei prietenii, iubirea ce leagă inimă de inimă este o pregustare a bucuriilor cerului.

7. Ce este spus despre întocmirea primilor noștri părinți? 1 Tim. 2,13.

8. După învățătura Sfintei Scripturi, cine a călcat, mai întâi, porunca? 1 Tim. 2,14.

Eva călcăse mai întâi porunca. În urma îndemnului ei a păcătuit Adam, și astfel ajunsese supusă soțului ei. Dacă principiile cuprinse în legea lui Dumnezeu ar fi fost nutrite de urmașii lui Adam, această sentință, deși fiind o urmare a păcatului, s'ar fi dovedit ca o binecuvântare pentru ei; bărbatul abuzând însă de superioritatea dată lui prea deseori a făcut ca soarta femeii să fie foarte amară și viața ei o povară.

9. Ce făgăduință este făcută femeii? 1 Tim. 2,15 pr.p.

10. În ce trebuie să stăruiască spre a dobândi și ea mântuirea? 1 Tim. 2,15 u.p.

ÎNSUȘIRILE PRESBITERULUI (Episcopului) 4 Iulie 1953

1. Cum este numit Isus Hristos, în una din epistolele apostolului Petru? 1 Petru 2,25.

2. Care cuvânt este adevărat despre cel care dorește să fie episcop sau conducător în biserică? 1 Tim. 3,1.

Episcop înseamnă supraveghetor, sau unul care are sarcina și conducerea unui lucru. Înțelesul sub care este luat în genere acest cuvânt este acela arătat în Fapte 20,28, unde cuvântul de episcop înseamnă păstorul unei Comunități, și este egal cu presbiter.

3. Care sunt însușirile de seamă ale unui episcop sau presbiter? 1 Tim. 3,2.

Episcopul este un supraveghetor, — adică unul a cărui datorie este să vegheze asupra turmei credincioase, să cunoască atât starea cât și nevoile ei. Tabloul însușirilor unui presbiter este acela al unei vieți pe deplin echilibrată, fără a trece măsura în nicio privință.

4. Despre care alte virtuți ale unui conducător spiritual mai vorbește apostolul? 1 Tim. 3,3.

5. Ce răspundere are un presbiter de Comunitate față de propria sa familie? 1 Tim. 3,4.

6. Ce nu e destoinic să facă acela care nu-și chivernisește bine casa sa? 1 Tim. 3,5.

Plasa Evanghellei adună și bani și

răi. Pentru a se desvolta caracterul se cere timp, precum și pentru a cunoaște pe membri. Dacă cel chemat în slujbă e lipsit de tact, înțelepciune și putere spirituală în casă la conducerea propriei sale familii, se poate deduce că va aduce și în Comunitate aceleași defecte și aceeași conducere nesfârșită, de care a dat dovadă în casa lui. Este mai bine ca cel în cauză să fie cercetat înainte de a fi așezat în slujbă, decât după aceea.

7. Ce este spus despre vechimea în credință a celui chemat în slujbă? 1 Tim. 3,6 pr.p.

8. Pentru ce nu e bine să fie ales presbiter un membru de curând venit la credință? 1 Tim. 3,6 u.p.

Aici este vorba de unul care a avut puține ocazii să-și încerce propria sa credință, sau să dovedească altora că ar fi credincios însărcinându-l cu ea. Cuvântul nu se referă atât de mult la acela care este tânăr în ani, cât la cel care este tânăr în credință.

Printre poporul lui Dumnezeu sunt unii care au avut experiențe îndelungate în lucrarea Sa, care nu s'au depărtat de la credință. Cu toate încercările mari prin care au trecut ei au rămas credincioși. Acești oameni ar trebui socotit ca sfinți încercări și aleși. Ei ar trebui respectați și hotărârile lor cinstite de aceia care sunt mai tineri sau care au mai puțină experiență, chiar dacă acești tineri ar fi în oarecare slujbe în Biserică.

9. Cum ar trebui să fie privit un presbiter de oamenii din afara Comunității? 1 Tim. 3,7 pr.p.

Ideia este că presbiterul trebuie să fie cunoscut de către cei din afara Comunității, că el are un caracter cu adevărat creștin. Viața sa trebuie să fie în ochii lor în cinste. El nu trebuie să fie datat la lucruri care nu s'ar potrivi cu buna morală. Purtarea lui trebuie să fie așa fel încât ei să nu o privească a fi deosebită de ceea ce el pretinde că este. El trebuie să fie credincios, drept și cinstit în lucrurile sale cu semenii săi, și să trăiască așa fel încât ei să nu spună că el le-a făcut vreun rău.

10. De ce este necesar ca un presbiter să fie bine privit de cei din afara Comunității? 1 Tim. 3,7 u.p.

CALITĂȚILE DIACONULUI 11 Iulie 1953

1. Ce calități, asemănătoare cu ale unui presbiter, trebuie să caracterizeze viața unui diacon? 1 Tim. 3,8.

2. Ce trebuie să facă diaconii în slujba lor? 1 Tim. 3,9.

Cu privire la alegerea celor șapte diaconi în prima biserică, cetim: „Alegerea celor șapte (diaconi) spre a avea grijă de anumite ramuri de lucru s'a dovedit ca o mare binecuvântare pentru biserică. Acești slujbași au dat o mare atenție atât nevoilor fiecăruia cât și intereselor generale ale bisericii. Prin purtarea lor cea plină de bunăvoință și prin exemplul lor plin de evlavie ei erau un ajutor de seamă pentru ceilalți slujbași ai bisericii.

3. Înainte de a fi aleși în această slujbă ce lucrare trebuie făcută față de ei? 1 Tim. 3,10.

4. Ce însușiri trebuie să aibă soția diaconului? 1 Tim. 3,11.

Fiecare soție credincioasă trebuie să aibă o purtare cinstită, și cumpătată; să fie credincioasă în toate lucrurile și să nu fie clevețitoare. Aceasta, însă cu atât mai mult se cere dela soția unui slujbaș al bisericii.

5. Care este răspunderea diaconului față de cei din casa sa? 1 Tim. 3,12.

6. Ce binecuvântări primesc diaconii care își îndeplinesc cum se cuvine slujba lor? 1 Tim. 3,13.

Slujba de diacon nu este o slujbă oarecare lipsită de importanță. Numai acela care nu-și cunoaște chemarea o poate socoti în felul acesta. În organizația bisericească ea urmează imediat după slujba de presbiter, iar în ce privește valoarea cea mare a lucrării pe care un diacon credincios are ocazia să o facă în slujba sa, numai în ziua cea mare a lui Dumnezeu se va putea vedea.

7. Scriind epistola sa către Timotei, ce nădăjduia Pavel? 1 Tim. 3,14.

8. În caz că apostolul ar fi întârziat, ce cunoștințe primea prin această epistolă, fiul său în credință, Timotei? 1 Tim. 3,15 pr.p.

Celelalte epistole ale apostolului ne dau toate îndrumările necesare cu privire la marile adevăruri dogmatice ale creștinismului, precum și asupra punctelor principale ale moralei creștine. Dar cu privire la organizația practică și conducerea Bisericii, ele procură doar pe ici pe colo câte un sfat. Lipsa este completată, de epistolele către Timotei și Tit, care pe drept cuvânt au fost numite epistole pastorale.

9. Ce spune apostolul Pavel că este „casa lui Dumnezeu”? 1 Tim. 3,15 u.p.

10. Din ce se compune taina evlaviei? 1 Tim. 3,16.

El era îmbrăcat cu lumină și mărire și era înconjurat de mulțimea îngerilor din ceruri, gata să împlinească poruncile Sale. Totuși El îmbracă natura noastră și veni să locuiască printre păcătoșii muritori. În aceasta constă iubirea pe care nu o poate exprima nicio limbă. Ea trece dincolo de orice cunoștință. Mare este taina evlaviei! Sufletele noastre ar trebui însuflețite, ridicate și fermecate de tema lubirii Tatălui și a Fiului față de noi. Urmașii lui Hristos ar trebui să învețe aicea să reflecteze într-o oarecare măsură acea iubire tainică pregătitoare, să unească pe toți mântuiții a zice într'un singur glas: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în veclii veclilor”.

ABATEREA DELA CREDINȚĂ 18 Iulie 1953

1. Ce spune Duhul că urma să se întâmple în vremurile de apoi? 1 Tim. 4,1.

Spiritismul modern „este doar o reviviere sub o formă nouă a vrăjitoriei și a închinării la diavol pe care, în vechime, Dumnezeu a osândit-o și a oprit-o. El este prezis în Scripturi, care declară că „în vremurile de apoi, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare”.

2. Ce este spus despre cugetul acelor fățarnici învățători religioși ai minciunii? 1 Tim. 4,2.

Exact ceea ce a luat loc în inima lui Faraon, va lua loc în inima fiecărui suflet care neglijează să întrețină lumina și să umble cum se cuvine în razele ei. Dumnezeu nu nimește pe nimeni. Păcătosul se nimește singur prin propria sa nepocăință. Conștiința este glasul lui Dumnezeu, auzit în mijlocul luptelor patimilor omenești; când i se împotrivesc, Spiritul lui Dumnezeu este întristat.

3. Care două false învățături sunt amintite aci? 1 Tim. 4,3 pr.p.

Versetul 1-3 ne prezintă un tablou al stărilor, când unii vor fi contra căsătoriei. Vechiul Testament învață că era îngăduit pentru profeți, preoți, leviți și toți cei în legătură cu slujba Domnului, să se căsătorească. Noul Testament, de asemenea, dă o categorică voie oricui, și celor cu slujbe în Biserică, să se căsătorească. (1 Cor. 9,5; Tit 1,6; 1 Tim. 3,2,4,5,11,12). Dar, în această privință, unii se vor depărta dela credința în Cuvântul lui Dumnezeu. „

4. Ce este spus despre bucatele pe care falșii învățători le opresc dela întrebuințare? 1 Tim. 4,3 u.p.

5. Cum este „orice făptură a lui Dumnezeu”? 1 Tim. 4,4 p.p.

„Orice făptură”, însemnând o creatură, fie animală, minerală, sau vegetală, în mod obișnuit vrea să cuprindă numai lucrurile pe care le-a dat Dumnezeu pentru hrană. Fiindcă este folosită expresia „orice făptură”, noi să nu deducem că aceasta înseamnă că suntem legați să mâncăm orice a creiat Dumnezeu.

6. În ce spirit ar trebui să luăm hrana noastră? 1 Tim. 4,4 u.p.

Nimic din ce a creiat Dumnezeu pentru binele omului și spre slava Sa nu trebuie să fie lepădat. Fie ca orice credincios să ajungă a cunoaște adevărul acesta, și astfel să mănânce cu mulțumiri.

7. Prin ce este sfințită mâncarea noastră? 1 Tim. 4,5.

„Sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu”, desigur ar vrea să limiteze folosirea numai a hranei pe care însuși Dumnezeu a dat-o și a hotărât-o pentru folosul omului, și pentru care el poate cu siguranță să se roage pentru binecuvântarea lui Dumnezeu.

8. Cum avea să folosească Timotei aceste adevăruri primite din partea Duhului, prin apostolul Pavel? 1 Tim. 4,6.

9. De care lucruri era îndemnat Timotei să se ferească? 1 Tim. 4,7 pr.p.

El era îndemnat să se ferească de „basmelor lumești și băbești”. Niciun adevărat credincios nu va pune temelie pe basme, ci pe adevăruri care rămân pentru veșnicie.

10. Ce deosebire arată apostolul că este între deprinderea trupească și evlavie? 1 Tim. 4,7 u.p. 8.

Nu este o dovadă că cineva are zel pentru Dumnezeu, dacă se exprimă printr-o sumedenie de gesturi și deprinderi trupești. „Deprinderea trupească”, spune apostolul, „este de puțin folos”. Isus Hristos vrea ca credincioșii Săi să-L reprezinte pe El; și cu cât cine-

va va merge mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai lipsită de greșeli va fi vorbirea, purtarea, atitudinile și gesturile sale. Maniere nepoliticoase și grosolane niciodată nu au fost văzute în Modelul nostru, Isus Hristos. El era un reprezentant al cerului, și urmașii Lui ar trebui să fie ca El.

Evlavia este folositoare pentru că ea pregătește pe credincios pentru viața cea veșnică.

PILDA PENTRU CREDINCIOȘI 25 Iulie 1953

1. Cu ce cuvinte întărește apostolul temelnicia acelor scrise în epistola sa către Timotei? 1 Tim. 4,9.

2. Ce-l făcea pe apostol să lucreze în slujba sa cu toată inima? 1 Tim. 4,10 pr.p.

Apostolii Domnului Isus sunt pildă pentru credincioși. Ei au muncit cu răvnă atât pe ogorul Evangheliei, cât și în lucrările acestei vieți. Adevăratul credincios face și astăzi la fel. El va fi o bună pildă atât în ceea ce privește trăirea unei vieți sfințite, cât și în ceea ce privește lucrul pe care el este chemat să-l facă la locul lui de muncă. Apostolii au muncit — noi să muncim la fel.

3. Ce este Isus Hristos, pentru credincios? 1 Tim. 4,10 u.p.

4. Ce avea să facă Timotei cu această cunoștință a adevăratei evlavii în contrast cu închipuirile și basmele băbești? 1 Tim. 4,11.

5. Ce zicea apostolul despre tinerețea lui Timotei? 1 Tim. 4,12 pr.p.

6. În ce îndemna apostolul Pavel pe Timotei să fie o pildă pentru credincioși? 1 Tim. 4,12 u.p.

Prin aceste cuvinte este chemat fiecare credincios să fie o pildă bună pentru semenii săi. Dacă credincioșii ar fi gata să dea ascultare acestor sfinte îndemnuri, ei ar fi scutiți de multe neînțelegeri și neplăceri. Ferice de credinciosul care este voios să trăiască o astfel de viață care să poată fi, cu adevărat, o bună pildă pentru credincioși.

7. În lucrarea sa de păstor de suflete, la care trei lucruri avea să ia seama Timotei? 1 Tim. 4,13.

8. Cum trebuia să privească Timotei alegerea sa ca păstor de suflete? 1 Tim. 4,14.

9. Pentru ca înaintarea spirituală a lui Timotei să fie văzută de toți ce era el sfătuit să facă? 1 Tim. 4,15.

10. Ce binecuvântare veșnică avea să răsplătească credincioșii sa? 1 Tim. 4,16.

Învățătorii adevărului trebuie să fie oameni înțelepți, foarte atenți cu privire la cuvintele și faptele lor. Ei trebuie să fie persoane care să dea turmei lui Dumnezeu hrană la timp potrivită, persoane care să aibă credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul de orice cugete și dorinți trupești. O astfel de credință conduce pe cel ce o are din ce în ce mai sus, inspirându-i ținte înalte, învățându-l să se poarte cum se cuvine, și împărtășind fiecărei fapte o demnitate.